

2022. november 28. hétfő – Iz 4,2-6 Zs 121; Mt 8, 5-11

„Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám.”

A hegyi beszéd után vagyunk, Jézus lejön a hegyről, a tömeg még a hatása alatt van, s a sokaság követi. Megy „haza”, Kafarnaumba. S közben meggyógyít először egy leprást, majd a római százados szolgáját, végül Péter anyósát.

A mai igehelyünk a százados szolgájának gyógyításáról szól, s itt hangzik el az a mondat, amit kis változtatással minden szentmisén az áldozás előtt mondunk: *„csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én lelkem.”* S bár igaz, hogy életem során már számtalanszor elmondtam én is ezt a mondatot, de csak most gondoltam bele, hogy a liturgiában egy „pogány” római százados szavait ismételtük! Akkor hát mi is az, amit ettől a századostól tanulhatunk?

Először is a hite, amin Jézus is elcsodálkozott: „ekkora hitet senkinél nem találtam Izraelben!” Másrészt az alázata, s a zsidó törvények tiszteletben tartása: tudta, hogy egy zsidónak nem szabad belépnie egy pogány ember házába, nem akarta Jézust ennek megszegésére kérni. Aztán a gondoskodó emberszeretete: szolgája, „beosztotta” nem egy eszköz, akiből ha már nem húzhat hasznot, lecseréli egy másikra, hanem aggódik érte, s mindent meg akar tenni gyógyulásáért.

S a válasszal Jézus sem késlekedik: „Megyek és meggyógyítom.” Ennyi. Ilyen egyszerűen.

Drága Jézusom, erősítsd meg a mi hitünket is, beléd vetett bizalmunkat, hogy elhiggyük: Ha hívunk Téged, nekünk is azt mondd: „Megyek!”

Frank Gabi, Érd